

Sygn. akt I CZ 11/14

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Wojciech Katner

SSN Iwona Koper

w sprawie z wniosku J. P.
przy uczestnictwie J. W., A. W., M. W.,
M. W., Z. S. i Skarbu Państwa - Starosty M.
o rozgraniczenie działek,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 19 marca 2014 r.,
zażalenia uczestników J. W. i Z. S.
na postanowienie Sądu Okręgowego w T.
z dnia 14 lutego 2013 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 14 lutego 2013 r. Sąd Okręgowy w T. odrzucił apelację uczestniczki postępowania Z. S. od zaskarżonego postanowienia Sądu pierwszej instancji w zakresie rozgraniczenia działek ewidencyjnych o numerach 106/7 i 106/4, natomiast w pozostałym zakresie apelację oddalił.

W zażaleniu na wskazane postanowienie w części dotyczącej odrzucenia apelacji uczestnicy postępowania J. W. i Z. S. domagają się jego uchylecia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Ustosunkowując się do zarzutu skarżących, że zaskarżone orzeczenie jest błędne, należy przede wszystkim zwrócić uwagę na dwie zasadnicze okoliczności procesowe. Po pierwsze, Sąd drugiej instancji rozpatrując apelację uczestniczki postępowania Z. S. trafnie podkreślił, iż Sąd pierwszej instancji w postanowieniu kończącym postępowanie w ogóle nie wypowiedział się - ani formalnie, ani merytorycznie - co do rozgraniczenia działki o numerze ewidencyjnym 106/7 z działką o numerze 106/4. Abstrahując tymczasowo od pozostałych realiów proceduralnych sprawy, trzeba więc stwierdzić, że w takiej sytuacji jako właściwy środek prawny wchodził ewentualnie w rachubę wniosek o uzupełnienie postanowienia Sądu pierwszej instancji. Skoro zaś nie został on wykorzystany, to jest oczywiste, że apelacja w powyższym zakresie z powodu braku substratu zaskarżenia podlegała odrzuceniu. Po drugie zaś, należy zauważyć, że złożenie takiego wniosku nie byłoby zresztą celowe, gdyż organ administracyjny (Wójt Gminy M.) po przeprowadzeniu w ramach swojej kompetencji postępowania rozgraniczeniowego przekazał Sądowi do dalszego rozpoznania jedynie sprawę w przedmiocie rozgraniczenia działki nr 106/4 z działką nr 106/3. Oznacza to, że jedynie w tym zakresie nastąpiło otwarcie drogi sądowej. Jak bowiem wiadomo, w myśl art. 33 ust. 3 i art. 34 ust. 2 ustawy z 17 maja 1989 r. - Prawo geodezyjne i kartograficzne (tekst jedn.: Dz. U. z 2010 r. Nr 193, poz. 1287 ze zm.) postępowanie sądowe w sprawie o rozgraniczenie musi być poprzedzone

(z pewnym wyjątkiem, który w sprawie nie jest aktualny) wyczerpaniem trybu administracyjnego.

Zgodnie z art. 373 k.p.c., sąd drugiej instancji odrzuca na posiedzeniu niejawnym apelację, jeżeli ulegała ona odrzuceniu przez sąd pierwszej instancji. Sąd drugiej instancji wyręczając Sąd Rejonowy postąpił zatem prawidłowo, co oznacza, że zażalenie podlegało oddaleniu.

Wobec trafnego odrzucenia apelacji w omówionej części bezprzedmiotowe jest ustosunkowywanie się przez Sąd Najwyższy do innych zarzutów zawartych w zażaleniu.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji. (art. 398⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).